

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**2.Bf.241/2017/15. szám**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. év december hó 5. és 7. napjain megtartott nyilvános ülések alapján meghozta és 2017. december hó 7. napján kihirdette a következő

**í t é l e t e t :**

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2017. május hó 22. napján kelt 20.B.82/2012/209. számú ítéletét **megváltoztatja.**

Az I.r. vádlott - helyesen - 2016. szeptember hó 16-17. napjáig volt őrizetben.

A IV.r. vádlott és V.r. vádlott - helyesen - 2010. június hó 29-30. napjáig volt őrizetben, az V.r. vádlott pedig 2010. július hó 30. napjától állt lakhelyelhagyási tilalom alatt.

Az I.r. vádlott terhére rótt bűncselekményeket társtettesként elkövetett jogellenes fogvatartás büntettének (Btk. 304.§ (1) bekezdés (2) bekezdés a.) és b.) pont), társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntettének (Btk. 343.§ (1) bekezdés c.) pont) és felbujtóként elkövetett lopás büntettének (Btk. 370.§ (1) bekezdés (3) bekezdés a.) pont) minősíti.

Az I.r. vádlott halmazati szabadságvesztés büntetése tartamát 5 (öt) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 5 (öt) évre leszállítja.

A r.zls. II.r. vádlott halmazati szabadságvesztés büntetésének tartamát 4 (négy) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 4 (négy) évre leszállítja, a szolgálati viszony megszüntetése katonai büntetést mellőzi.

A III.r. vádlott szabadságvesztés büntetését 3 (három) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 3 (három) évre enyhíti.

A IV.r. vádlott tekintetében a szabadságvesztés büntetés felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzi, mellékbüntetésül 2 (kettő) évre a közügyektől eltiltásra is ítéli.

A közügyektől eltiltást az V.r. vádlottak tekintetében is mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

Az I.r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A II.r. és a III.r. vádlottak legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

A IV.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

Az V.r. vádlott esetében a házi őrizetben töltött időt oly módon rendeli beszámítani a kiszabott szabadságvesztésbe, hogy 4 nap házi őrizetben töltött idő egy nap szabadságvesztésnek felel meg.

Néhai a magánfél által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését tekinti egyéb törvényes útra utasítottnak.

A bűnjelként lefoglalt és az iratok mellékleteként zárt borítékban kezelt tárgyak közül az 1. tétel alatti 36 db Rivotrilt elkobozza, a 2. tétel alatti Nokia mobiltelefon lefoglalását megszünteti, kiadni rendeli az V.r. vádlottnak, míg a 3-4. tétel alatti Samsung telefonok, tartozékok, SIM kártyák lefoglalását megszünteti, kiadni rendeli a I.r. vádlottnak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét valamennyi vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

Az I.r. vádlott anyja vezetéknévét, személyi azonosító okmányának számát és a lakcímét pontosítja.

A IV.r. vádlott vezetői engedélyének számát pontosítja.

Az V.r. vádlott anyja vezetéknévét pontosítja.

A másodfokú eljárásban összesen felmerült 73.380,- (hetvenháromezer-háromszáznyolcvan) Ft bűnügyi költségből a IV.r. vádlott 40.740,- (negyvenezer-hétszáznegyven) forintot köteles az államnak megfizetni, míg 32.640,- (harminckettőezer-hatszáznegyven) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

### **I n d o k o l á s :**

A Budapest Környéki Törvényszék a 2017. május hó 22. napján kelt 20.B. 82/2012/209. számú ítéletével az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett jogellenes fogvatartás büntetében (1978. évi IV.tv.228.§ (1), (2) bekezdés a.) és b.) pont), társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében (1978. évi IV. tv. 275.§ (1) bekezdés b.) pont) és felbujtóként elkövetett lopás büntetében (1978. évi IV. tv. 316.§ (1) (4) bekezdés a.) pont), ezért halmazati büntetésül 8 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A r.zls. II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett jogellenes fogvatartás büntetében (Btk. 304.§ (1), (2) bekezdés a.) és b.) pont) és társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 343.§ (1) bekezdés c.) pont), ezért halmazati büntetésül 6 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 7 év közügyektől eltiltásra és szolgálati viszonyának megszüntetésére ítélte.

A III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett jogellenes fogvatartás büntetében (Btk. 304.§ (1), (2) bekezdés a.) és b.) pont), ezért 5 évi börtönben végrehajtandó szabadságvesztére és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A IV.r. vádlottat bűnösnek mondta ki felbujtóként elkövetett rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§ (1) bekezdés II. fordulat), ezért 2 év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette.

Az V.r. vádlottat bűnösnek mondta ki rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§ (1) bekezdés II. fordulat), ezért 3 év börtönbüntetésre, és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben lévő vádlottak esetében a kényszerintézkedés hatálya alatt eltöltött időt beszámítani rendelte a kiszabott szabadságvesztésbe, a IV.r. vádlott esetében annak esetleges végrehajtása esetén. A néhai magánfél által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését a törvény egyéb útjára utasította. Kötelezte a vádlottakat a terhükön felmerülő bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen az ügyész a IV.r. vádlott terhére súlyosításért, I.r. vádlott és védője megalapozatlanság miatt felmentésért, II.r. vádlott és védője téves tényállás megállapítás miatt felmentésért, másodlagosan helytelen minősítés miatt a büntetés enyhítésért és a bűnügyi költség miatt, III.r. vádlott és védője téves tényállás megállapítás miatt felmentésért, V.r. vádlott és védője téves minősítés miatt és enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 594/2017/1. számú átiratával az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi perorvoslatokat nem tartotta megalapozottnak. Álláspontja az volt, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat nagyrészt megtartotta. Észlelte, hogy a 2016. március hó 22. napján megtartott tárgyaláson az egyik ülnök helyett már más ülnök volt jelen, azaz tanácsváltozás történt. Ennek ellenére a bíróság az eljárást nem ismételte meg, hanem a tárgyalást az 1. tényállás vonatkozásában V.r. vádlott kihallgatásával folytatta. Az 1/2002. BJE értelmében azonban a tanács összetételében bekövetkezett változás esetén - ha az a hivatásos bíró személyét nem érinti - a korábbi tárgyalási anyag ismertetésének elmaradása nem értékelhető feltétlen eljárási szabálysértésként, és mivel az ítéletet lényegesen nem befolyásolta, az ítélet hatályon kívül helyezése nem indokolt.

Álláspontja az volt, hogy a törvényszék a szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékokat beszerezte, azokat a logika szabályai szerint értékelte, a tényállás megalapozott, irányadó a másodfokú eljárásban. A törvényszék indokolási köteletségét a szükséges mértékben teljesítette. A vádlotti és védői jogorvoslatok a bizonyítékok értékelését támadják, azok felülmérlegelésére irányulnak, melyre a másodfokú eljárásban megalapozottan megállapított tények mellett nincs lehetőség. A tényállás alapján helyesen következtetett a törvényszék a vádlottak bűnösségére, a cselekményeket I.r. vádlott magatartása kivételével helyesen minősítette. Az I.r. vádlott cselekményei a Btk. szerint bírálandók el, mert az új büntetőtörvény esetében is kedvezőbb részint a feltételes szabadság kedvezőbb szabályozása, részint az értékhatárok új szabályozása miatt. Az elsőfokú bíróság a büntetékiszabás körében irányadó körülményeket nagyrészt feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte. További súlyosító körülmény, hogy a cselekmény elkövetésekor rendőr vádlottak jogellenes fogvatartás büntette cselekménye két körülménynél fogva is súlyosabban minősül. I., IV. és V.r. vádlott esetében pedig további súlyosító körülmény, hogy a vagyon elleni cselekménnyel okozott kár a jelentős értéket - amely a rablásnál minősítő körülmény lenne, a lopás esetében is értékhatárt emelő tényező - éppen csak el nem éri. V.r. vádlott vonatkozásában tovább súlyosít, hogy hivatalos jelleg színlelésével jutott be a sértetti lakásba. IV. és V.r. vádlott kitartó szándékkal valószínűsítette meg a cselekményt, súlyosít a sértett idős kora, amely a bűncselekmény elkövetését megkönnyítette. A IV.r. vádlott esetében értékelendő az is, hogy V.r. vádlott előtt már más személyeket is megpróbált eredménytelenül rávenni a cselekmény elkövetésére, az nélküle nem jött volna létre, mivel I.r. vádlott "csak" a tippet adta. A felbujtói szerep mellett bűnsegédi magatartást is tanúsított, az eltulajdonított pénzből is részesült. Mindezzért

vele szemben a felfüggesztett szabadságvesztés nem érheti el a célját. Büntetése súlyosítása, a felfüggesztő rendelkezés mellőzése indokolt. A további vádlottak esetében a büntetések enyhítésére nem látott alapot. Indítványozta, hogy az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a IV.r. vádlott vonatkozásában a fentebb írtaknak megfelelően változtassa meg, I.r. vádlott cselekményeit a 2012. évi C. törvény szerint minősítse, állapítsa meg, hogy büntetése kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra, egyebekben pedig az ítéletet hagyja helyben. Bejelentette, hogy a kitűzött nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A II.r. vádlott meghatalmazott védője írásbeli fellebbezés indokolásában többszörös eljárási szabálysértésekre, téves tényállás megállapításra, hiányos bizonyításra hivatkozott.

Az ügyészi indítványban írt ülnök személyében bekövetkezett változásra figyelemmel abszolút hatályon kívül helyezést eredményező ok fennálltára utalt, mert az eljáró tanács nem volt törvényesen megalakítva. Észrevételezte azt is, hogy több tárgyalási nap nem került megjelölésre az ítélet bevezető részében. Sérelmezte, hogy eredménytelenül indítványozta az elsőfokú eljárásban a sértett2. kézsérülésére kézsebész-traumatológus szakértőt bevonását, a bíróság érdemben nem reagált, a bizonyítási indítványt nem utasította el, ezért nem élhettek fellebbezési jogukkal. Álláspontja szerint a szakértők bevonása azért is szükséges lett volna, mert amennyiben kiderül a kézsérülés kapcsán a sértett2. valótlán állítása, azon tanúk nyilatkozata is hiteltelenné vált volna, akik a sértett érdekkörébe tartoznak, és akiknek vallomását a bíróság elfogadta. A kiegészítő bizonyítás eredményeképpen a mérlegelés másként alakulhatott volna, védenccé felmentése is lehetővé vált volna. Hivatkozott arra is, hogy elfogadhatatlan azon bírói magatartás, amelyet a tanács elnöke tanúsított, kritizálta dr. Dombai Gyula szakvéleményét, a szünetben más szakértőt hívott fel, akivel konzultált, annak véleményét megosztotta a nyilvánossággal, közölte, hogy más szakértőt fog kirendelni, amelynek utóbb mégsem tett eleget. Vitatta a titkos adatszerzés eredményének felhasználhatóságát az elsőfokú perbeszédekben elmondottaknak megfelelően, utalt a sértett kihallgatásának törvényellenességére. A sértett2. kihallgatása irányított volt, feljelentést sem akart tenni, a nyomozók kényszerítették nyilatkozatra.

Utalt a tényállás megalapozatlanságára, állította, hogy nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy I. és II.r. vádlottak megállapodtak volna a jelentés meghamisításában, illetve arra sincs adat, hogy valamelyikük aláírta volna a jegyzőkönyvet, ekörben bizonyítás sem folyt. II.r. vádlott vallomása tévesen került értékelésre, a sértett és a hozzá tartozó tanúk köre nem volt szavahihető, ezzel szemben a szavahihető polgárőr tanúk vallomása indokolatlanul került elvetésre. Felhívta a figyelmet, hogy a fogdakönyv megfelelő oldala fénymásolatban ismételtén beszerezhető lett volna, melyből bizonyíték lett volna nyerhető arra, volt-e a sértettnél személyi igazolvány. Ennek hiányában tanú1. tanúvallomása fogadható el, aki nem emlékezett, hogy a sértett2-nél lett volna okmány. Utalt arra is, hogy a sértett2-t a fogdán vizsgáló orvos sem írt le a sértett2. és tanúi köre által állított sérüléseket. A közokirat-hamisítás büntetést pedig azért nem látta megállapíthatónak, mert védenccé terhére legfeljebb gondatlanság róható, nem ő készítette a jelentést, csak aláírták vele, megbízott társában, fiatal rendőr volt. Indítványozta II.r. vádlott felmentését a tényállás megváltoztatását követően mindkét terhére rótt cselekmény vádjá alól.

Hivatkozott az eljárás elhúzódására, annak ésszerű időn belüli be nem fejezésére, ezáltal a tisztessége eljárás követelményének sérülésére. A bünteteskiszabás körében felvetette, hogy közügyektől eltiltás mellett katonai büntetés nem szabható ki.

Az V.r. vádlott meghatalmazott védője írásbeli fellebbezés indokolásában arra hivatkozott, hogy a megállapított tényállás iratellenes, önellentmondó, a bíróság tényből tényre helytelenül következtetett.

Eljárásjogi meglátása az volt - ahogy azt az elsőfokú eljárásban is előadta -, hogy a terhelt első gyanúsított kihallgatásán felvett vallomás a bizonyítékok köréből kirekesztendő, mert súlyos eljárási szabálysértés történt, sérült a terhelt védekezéshez és felkészüléshez fűződő joga. A nyomozó hatóság oly időpontban küldte el a védőnek a kirendelő határozatot (reggel 7:15 órakor), amely miatt nem volt abban a helyzetben, hogy arról értesüljön, a délelőtti órákban köztudottan tárgyalások zajlanak. Másodlagosan hivatkozta, hogy véleménye szerint a gyanúsított kihallgatás időpontjáról a védő nem lett értesítve, a kirendelő végzésben az erre történő utalás értesítésként nem vehető figyelembe. Kétségtelen, hogy a terhelt védője jelenléte nélkül is vallomást tett, ugyanakkor nem volt abban a helyzetben, hogy erről védőjével a kihallgatást megelőzően konzultáljon. Felhívta a 8/2013. (III.1.) AB határozatban kifejtetteket.

A tényállás megállapítása körében a bizonyítékok helytelen mérlegelésére hivatkozott. Véleménye szerint az V.r. vádlott részéről a gyógyszer beadását, a sértetten gyógyszer hatását semmilyen bizonyíték nem igazolja, az e körben vont bírói következtetés téves. Dr. Dombai Gyula szakértő véleményében nem tudta megállapítani a Rivotril hatását, erre az orvosi dokumentumok sem utalnak, ezen túl a sértett vallomása is tartalmazza, hogy V.r. vádlottat még kikísérte a kapuhoz, ezért nem lehetett gyógyszer hatása alatt akkor, amikor V.r. vádlott a pénzét elvette. Felhívta a figyelmet arra, hogy a sértett sorsszerű súlyos fokú agyi keringészavart okozó agyi érfal tágulatban szenvedett. A Rivotril gyógyszer szorongásoldó, mellékhatása az aluszékonyság csak túladagolás esetén, egy óra elteltével jelentkezik, mely nem igazolódott. Figyelemmel arra, hogy a IV. és V. r. terhelt között lefolytatott telefonbeszélgetés tartalma sem utal gyógyszerhasználatra, a cselekmény helyes minősítése a tényállás megváltoztatását követően a Btk. 316.§ (1) bekezdésébe ütköző a (4) bekezdés szerint minősülő lopás büntette.

A III.r. vádlott írásbeli beadványában az elsőfokú eljárásban is felhozott eljárási kifogásokat terjesztette elő ismételten, hivatkozott arra, hogy a titkos adatszerzés eredménye nem használható fel, a sértett2. ügyész által irányított nyomozati vallomásának, valamint IV.r. vádlott ugyancsak ügyész által befolyásolt nyomozati nyilatkozatának felhasználása törvénysértő. Sérelmezte, hogy az ügy lényegére vonatkozó bizonyítási indítványok nem kerültek teljesítésre. Álláspontja szerint a törvényszék részéről helytelen bizonyítékmérlegelésre került sor, amikor a teljesen szavahihetetlen sértett2. vallomására alapította a tényállást. Felhívta a figyelmet arra, hogy a polgárőr tanúk szavahihetőek voltak, a sértett2-t a fogdában megvizsgáló orvos sem rögzített olyan sérüléseket, amelyekre a sértett utalt, ezen túl az orvos-szakértői vélemény sem igazolta állításait. Az elsőfokú eljárásban megtett nyilatkozatainak megfelelően hivatkozta a Rendőrségi törvény szakaszait annak igazolására, hogy Rubint Attila előállítása jogszerű volt, bántalmazására pedig nem került sor, mely alapján felmentését kérte.

A nyilvános ülésen az I.r. vádlott orvosi dokumentummal igazolta, hogy sclerosis multiplex megbetegedésben szenved, az ítélet ekörben helytelen megállapítást tartalmaz. Előadta, hogy 2 kk. gyermek eltartásáról gondoskodik, házas, Bécsben él és dolgozik, teherautó sofőrként havi jövedelme 1290 Euro.

A II.r. vádlott utalt arra, hogy jelenleg is aktív rendőr, a büntetőeljárás ellenére az állományban megtartották, mert munkájával elégedettek.

A IV.r. vádlott előadta, hogy 2 hónapja bejelentett munkahelye van, ennek igazolására apja által kiállított munkáltatói igazolást csatolt, miszerint 2017. novemberétől nála áll alkalmazásban.

170.000 forint havi jövedelemmel. Becsátolta gyermekei születési anyakönyvi kivonatát, 10 kk. gyermek eltartása terheli. Felesége asztmás megbetegedésére orvosi igazolást csatolt, felmutatta saját beutalóját angiológiai szakrendelésre.

Az V.r. vádlott bejelentette, hogy jelenleg az Euronics áruházban bolti eladó, havi jövedelme 145.000 forint. Ezen túl lépcsőházak takarításából további jövedelme 120.000 forint. Gyermekeit egyedül neveli, 13.700 forint családi pótlékot kap.

A II.r. vádlott védője orvosi dokumentumot csatolt arra vonatkozóan, hogy a perbeszédet nem ő tartotta, annak napján kórházban volt, a jegyzőkönyvben mégis az ő neve került rögzítésre. Úgy nyilatkozott, hogy nem tudja, helyette ki tartott perbeszédet, ő senkinek sem adott helyettesítési megbízást.

II.r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy más védő volt jelen, aki az eljárásban korábban is képviselte, kifogása nem volt ellene, hogy ő mondja a perbeszédet.

Az I.r. vádlott védője perbeszédében lényegében az elsőfokú perbeszédben elmondottakat ismételte meg. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása szükséges, mert a bíróság nem volt törvényesen megalakítva, az eljárásban olyan ülnök vett részt, aki nem volt mindvégig jelen, ezen túl az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget, ezért az ítélet felülbírálatra alkalmatlan.(Be. 373.§ (1) bekezdés 2/a.) pont, III/a.) pont) További eljárási szabálysértésként utalt a titkos adatszerzés eredményének, a sértett2. ügyész által irányított nyomozati vallomásának, valamint IV.r. vádlott befolyásolt, kényszervallatás útján beszerzett nyomozati vallomásának törvényellenes felhasználására. V.r. vádlott védő nélküli gyanúsított kihallgatásának körülményeit is megkérdőjelezendőnek tartotta.

Másodlagosan a tényállás megalapozatlanságát sérelmezte, álláspontja szerint az a Be. 351.§ (2) bekezdés c.) és d.) pontjában írt megalapozatlansági hibában szenved.

Nincs adat arra vonatkozóan, hogy I.r. vádlott felbujtója lett volna a rablásnak, ezért a titkos adatszerzés eredménye sem használható fel vele szemben, mert az eljárás nyomozati szakaszában a helyes minősítés lopás büntette lehetett volna, amely nem 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő cselekmény. Felhívta a figyelmet arra, hogy a lopással kapcsolatban a titkos adatszerzés ideje alatt egyetlen bűnösséget alátámasztó adat sem került I.r. vádlott tekintetében elfogásra. Az elsőfokú bíróság a rendelkező részben írt bizonyítékokat helytelenül mérlegelte, IV.r. vádlott terhelő vallomása pedig nem volt felhasználható. Sérelmezte, hogy a pénz elosztásával kapcsolatban a törvényszék a tények helyett a hétköznapi gondolkodás szabályaira hivatkozott, mely nem büntetőjogi kategória. Észrevételezte, hogy az ítélet 15. oldalán rablásra utaló ténymegállapítást tett a törvényszék I.r. vádlott vonatkozásában, mely ellentétes a lopás minősítésével.

A 2. tényállás kapcsán a rendőri intézkedést jogszerűnek tartotta, mert a sértett2. hitelt érdemlően nem tudta igazolni személyazonosságát, előállítható volt, mert azonosítása más módon nem volt lehetséges. A személyi adatok pontos ismerete azért volt szükséges, mert enélkül a sértett2. nem volt priorálható, függetlenül attól, hogy ismerte-e őt I.r. vádlott korábbról. Hivatkozta a rendőrségi törvény alkalmazandó szakaszait. Úgy foglalt állást, hogy a bizonyítékok helyes mérlegelésével kizárólag az a következtetés vonható le, hogy a személyi szabadságot korlátozó intézkedés jogszerű volt, jogellenes fogvatartás büntette nem valósult meg. Sérelmezte a bizonyítékok mérlegelését, a sértetti kör tanúi vallomásának elfogadását, a polgárőr tanúk nyilatkozatának elvetését. Nem került kellően figyelembevételre az orvos-szakértői vélemény, tanú1. tanúvallomása és a fogdaorvos

okiratban rögzített bejegyzése, mely ellentétes volt a sértett2. vallomásával. Előadta, hogy lényeges bizonyítási indítványának a törvényszék nem adott helyt, melyet nem is indokolt.

A II.r. vádlott védője perbeszédében az írásban benyújtott fellebbezés indokolásában foglaltakat ismételte meg. Csatlakozott az I.r. vádlott védője perbeszédében elhangzott eljárási kifogásokhoz. Véleménye szerint a sértett a nyomozás során az eljáró ügyész részéről befolyásolva volt, és mivel polgári eljárást kívánt kezdeményezni, nem volt érdektelen, mint ahogy az érdekkörébe tartozó tanúk sem, vallomását minden alkalommal megváltoztatta. Kitért a tikos adatszerzés eredményének felhasználhatatlanságára, és arra, hogy az eljárásban az ülnök személyének változása miatt olyan bíró vett részt, aki nem volt mindvégig jelen.

A III.r. vádlott védője a korábban felhozott eljárási szabálysértéseket illetően csatlakozott a védőtársak által elmondottakhoz. Álláspontja az volt, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségének III.r. vádlott tekintetében nem tett eleget, ezért az ítélet hatályon kívül helyezése szükséges. Másodlagosan védence felmentésére látott lehetőséget a bizonyítékok helyes mérlegelésével. Álláspontja az volt, hogy a személyi szabadság korlátozásával járó kényszerintézkedés jogszerű volt, mert a sértettnél nem volt igazolvány, adatait pedig I-II-III.r. vádlott nem ismerhette, a sértett vonakodott együttműködni. Tekintettel arra, hogy a kihallgató ügyész a sértett2-t a vallomás megtételében befolyásolta, a vallomás nem használható fel. Amennyiben az ítélet tábla a bántalmazással kapcsolatos bizonyítékokat elégségesnek ítéli meg, III.r. vádlott bűnösségének megállapítását hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében kérte, mert jogellenes fogvatartás nem történt.

A IV.r. vádlott védője perbeszédében eljárási szabálysértésre nem hivatkozott. Véleménye az volt, hogy a törvényszék téves következtetést vont a rablás büntette megvalósulására, a helyes minősítés lopás büntette lett volna. Hivatkozott arra, hogy a IV. és V.r. vádlottak nem beszéltek meg előre a cselekményt, ha V.r. vádlott használt is gyógyszert, arról IV.r. vádlott nem tudott. Sételmezte, hogy a pénz elosztásával kapcsolatban a bíróság nem a vallomások tartalmát vette figyelembe, hanem a hétköznapi gondolkodás szabályaira hivatkozott, mely megengedhetetlen. Kiemelte, hogy IV.r. vádlott nem részesült a pénzből. Helytelennek tartotta, hogy védence vallomásának minden elemét a törvényszék nem fogadta el annak ellenére, hogy szavahihető volt. Kitért arra is, hogy IV.r. vádlottat a nyomozás során nem befolyásolták, megkapta a szükséges tájékoztatást, védője jelenlétében vallomást tett, melyhez mindvégig következetes maradt. Hivatkozott arra is, hogy védenct egy okirat-hamisításos cselekménnyel nem is lehetett volna befolyásolni, mert az rég elévült. Enyhítő körülmény, hogy IV.r. vádlott jelenleg 10 gyermek eltartásáról gondoskodik, felesége és ő maga is beteg, mely az ítéletben nem került feltüntetésre. Az ügyészi súlyosításra irányuló fellebbezés elutasítására, az ítélet helybenhagyására tett indítványt, utalt arra, hogy a IV.r. vádlott a cselekményt részesként követte el.

Az V.r. vádlott meghatalmazott védője perbeszédében az írásban benyújtott fellebbezés indokolásban kifejtetteket ismételte meg. További eljárási hibaként jelezte, hogy a sértett írni-olvasni nem tudott, a nyomozóhatóság ennek ellenére nem minden kihallgatásánál alkalmazott hatósági tanút, ezért a vallomás nem vehető figyelembe, mert nem állapítható meg, hogy az a nyilatkozat került jegyzőkönyvbe, amit ő mondott.

I., II. és III.r. vádlottak az utolsó szó jogán megtett nyilatkozataikban nem érezték bűnösnek magukat, míg IV. és V.r. vádlott megbánta a terhére rótt bűncselekményt.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 361. §-a szerinti nyilvános ülés keretében eljárva bírálta felül a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság olyan eljárási hibát, amely az ügy érdemi elbírására kihatása lett volna, nem vétett. Kétségtelen, hogy 2015. november hó 10. napján az addig eljáró hivatásos bíró személye megváltozott, ezért a tanács elnöke az ülnökökkel tanácsot alakítva előlről kezdte az eljárást 2016. március hó 22. napján. A 2. tényállási pont vonatkozásában a tanács elnöke ismertette a vádat, a vádlotti vallomásokat, a jogosultakat ezzel kapcsolatos jogaikra figyelmeztette.(139. számú jegyzőkönyv 3. oldalától) A következő folytatólagos tárgyaláson (2016. április 8.) a hivatásos bíró személye nem változott, ugyanakkor változás történt az egyik ülnök személyében, az egyik ülnök helyett más járt el. E tárgyaláson a tanács elnöke ismertette a Pestvidéki Nyomozó Ügyészség vádiratának 1. pontját, majd a korábban felvett bizonyítási anyagot. A folytatólagos tárgyaláson a 2. tényállás vonatkozásában felolvasásra került a korábban kihallgatott tanúk vallomásai, a szembesítési jegyzőkönyvek, I.r. vádlott észrevételei. A felolvasásokra akkor észrevétel nem volt. II.r. vádlott később észrevételt tett, ismertetésre kerültek az okirati bizonyítékok, dr. Dombai Gyula orvos-szakértő véleménye, mely utóbb kiegészítésre került dr. Viczena Pál radiológus szakértő bevonása mellett, a szakértő a tárgyaláson is meghallgatásra került. Az eljárás további szakaszában a törvényszék a 2. tényállás vonatkozásában kihallgatta tanú2, tanú3. és tanú4. tanúkat, megkísérelte a sértett2-t, tanú5. és tanú6. idézését, mely ismeretlen helyen tartózkodásuk miatt eredményre nem vezetett, ezért a sértett vonatkozásában további orvos-szakértői bizonyítás sem volt lehetséges. Vallomásaik felolvasás útján lettek a bizonyítás anyagává téve. A III.r. vádlott írásbeli beadványait a 2. tényállási ponthoz kapcsolódóan a tanács elnöke ismertette.

Az 1/2002. BJE határozat szerint eljárási szabálysértés, ha az elsőfokú bíróság a tárgyalási időköz megtartásával lefolytatott tárgyalást az ülnök személyének változása ellenére a korábbi tárgyalás anyagának ismertetésével nem ismétli meg. Ugyanakkor a másodfokú bíróságnak az ítéletet hatályon kívül helyezni, az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítani akkor kell, ha ez az eljárási szabálysértés az ítéletet lényegesen befolyásolta. A fentebb levezettek szerint az új ülnök az utóbb lefolytatott bizonyítás során a teljes bizonyítási anyagot, köztük a vádlottak álláspontját is (távollétében csupán ezek kerültek ismertetésre) megismerte észrevételeik kapcsán, ezért az ítéletet lényegesen befolyásoló eljárási szabálysértés nem valósult meg.

További eljárási szabálysértés, hogy a törvényszék a tanúk adatainak zártan kezelésére vonatkozó jogszabályi előírásokat nem minden esetben tartotta be, melyet az iratanyag visszaküldését követően javított.

A II.r. vádlott védője sérelmezte, hogy a perbeszéd időpontjában kórházi ápolás alatt állt, a jegyzőkönyvben mégis az ő neve került feltüntetésre. Az ítéltábla megállapította, hogy a jegyzőkönyvben névelírás történt, azonban olyan eljárási szabálysértés nem valósult meg, amely az érdemi határozatot befolyásolta volna. Az iratokból megállapíthatóan a 2016. június hó 22.-i tárgyaláson, mely elhalasztásra került (ezért nem szerepel helyesen az ítélet bevezető részében) becsatolásra került II.r. vádlott részéről a másik védő részére adott meghatalmazás. Bírói kérdésre II.r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy a perbeszédet a másik védő mondta, aki meghatalmazott védő az eljárásban.

A törvényszék a szükséges és lehetséges bizonyítást lefolytatta, további bizonyítás felvétele nem volt szükséges. Kétségtelenül nem került elutasításra II.r. vádlott bizonyítási indítványa kézsebész-traumatológus szakértő bevonására a sértett kézsérülésére, ugyanakkor a védői jogok nem sérültek, mert az elutasítás csak az érdemi határozat elleni fellebbezésben lett volna sérelmezhető, mely a



védői beadványban meg is történt. Arra az elsőfokú bíróság kétségtelenül nem reagált, azonban az elrendelés hiányából következtethetően a bizonyítás felvételét nem tartotta szükségesnek.

Valamennyi jogosult úgy nyilatkozott, hogy elégségesnek tartja a hanganyagok ismételt lejátszása helyett a felvételekről készült szöveges dokumentumok ismertetését. Felvetődött írásszakértői vélemény beszerzésének szükségessége a tanú7. aláírásra vonatkozóan, melyet az elsőfokú bíróság helyesen mellőzött.

Bár a 209. számú jegyzőkönyvben a tanács elnöke dr. Dombai Gyula szakértő meghallgatását követően úgy nyilatkozott, hogy új szakértőt fog kirendelni, ez helyesen nem történt meg. Helyesek voltak a védői észrevételek abban a körben, hogy az eljárás menetében annak büntető eljárási törvénnyel ellentétes volta miatt mellőzendő a tanács elnöke részéről a szakvéleménnyel kapcsolatos kritika, állásfoglalás, a szünetben más szakértő távbeszélőn történő nyilatkoztatása, annak álláspontjának megosztása. Amennyiben a szakvélemény aggályos, ellentmondásos, az az eljáró szakértő véleményének kiegészítésével, majd más szakértő kirendelésével tisztázandó. A sértett kézsérülésére vonatkozó valamennyi orvosi dokumentum beszerzésre került, a sérülésekről szakvélemények készültek, dr. Viczena Pál radiológus szakértő is bevonásra került. Kézsebész-traumatológus szakértő bevonása szükségtelen lett volna. Az orvos felkutatására idézése érdekében kísérletet tett az elsőfokú bíróság, mely nem járt eredménnyel. Nem fog helyt I.r. vádlott védőjének, és III.r. vádlottnak azon állítása, hogy az elsőfokú bíróság ne foglalkozott volna bizonyítási indítványukkal a Gödöllői Rendőrkapitányság megkeresésével a használt gépkocsikra, azok GPS készülékkel ellátottságával kapcsolatban. A válaszirat tanúsága szerint GPS-készülék az autókba nem volt beszerelve, ezért nem tudták megválaszolni, a szolgálati gépjármű járt-e Maglód környékén. A III.r. vádlott által az elsőfokú eljárásában indítványozott további bizonyítás szükségtelen lett volna, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megnyugtatóan tisztázható volt a tényállás.

Az ítéletábra megállapította, hogy a törvényszék valamennyi olyan bizonyítékot értékelési körébe vont, amelyek a tényállás megállapítása szempontjából relevánsak voltak, a felhasznált bizonyítékok nem tiltott módon kerültek beszerzésre a védői hivatkozásokkal ellentétben. Egyik bizonyíték esetében sem merült fel a kirekesztés szükségessége.

Nem fog helyt a védői indítvány a titkos adatszerzésről készített jelentések felhasználhatóságát illetően. A Budakörnyéki Járásbíróság rablás büntette miatt engedélyezte az V.r. vádlott által használt, valamint I.r. vádlott által birtokolt telefonokon folytatott adatközlések rögzítését kétszer 90 napos időtartamban 2010. március hó 26. és szeptember hó 26. közötti időpontokban a Be. 207.§ (2) bekezdés b.) pontja szerint. Ezen időszakban keletkeztek a bizonyítékként felhasznált releváns beszélgetések. Az engedély megadása olyan bűncselekmény miatt történt, amely a törvényi előírásnak megfelel. Nem fog helyt az a védői hivatkozás, hogy a nyomozóhatóság kizárólag azért fogalmazta meg a megalapozott gyanút rablásként, hogy az engedély kiadható legyen. Az eljárás ezen szakaszában a nyomozóhatóság már rendelkezett a rablásra utaló bizonyítékkal, ezért eljárása nem törvénysértő. A Be. 202.§ (1) bekezdése szerint titkos adatszerzés elsősorban a gyanúsítottal és azzal a személlyel szemben alkalmazható, aki a bűncselekmény elkövetésével a nyomozás addigi adatai alapján gyanúsítható. A (2) bekezdés szerint mással szemben akkor alkalmazható, ha az (1) bekezdésben megjelölt személlyel szemben való bűnös kapcsolattartásra adat merült fel, vagy ilyen kapcsolat megalapozottan feltehető. Az engedélyben nem írt cselekményre is felhasználható a titkos adatszerzésről készített jelentés, mert ennek feltételei ugyancsak teljesültek. (Be.201.§ (1) bekezdés a.) pont, Be. 202.§ (6) bekezdés) 206.§ (1)(4) és (5) bekezdés) Az elsőfokú bíróság álláspontjával az ítéletábra maradéktalanul egyetértett.

Nem osztotta a védői álláspontot az ítéletábra V.r. vádlott első nyomozati vallomásának kirekesztése szükségességét illetően sem, azt törvényesen beszerzett bizonyítéknak minősítette. Az V.r. vádlott részére a nyomozóhatóság gyanúsított kihallgatását (679. nyomozati oldal) megelőzően védőt rendelt ki, a védő részére reggel 7:15 órakor faxon kézbesítette a kirendelő végzést, mely határozat egyben a gyanúsított kihallgatásának helyét és idejét is tartalmazta tájékoztatás formájában (645. oldal). A gyanúsított kihallgatás időpontját a nyomozóhatóság 10 órában jelölte meg, az azonban 11 órakor kezdődött. A védő nem volt elzárva a megjelenés lehetőségétől, a gyanúsítottal a védő személye közlésre került, úgy nyilatkozott a törvényes figyelmeztetéseket követően, hogy vallomást tesz. Ekkor keletkezett azon vallomása, ahol magát és IV.r. vádlottat is rablás elkövetésével terhelte, számot adott arról, hogy a Rivotrilt ketten törték össze, amelyet utóbb felhasznált, tehát rablás büntette vonatkozásában tett beismerő vallomást. Bíróági szakban (meghatalmazott védője perbeli képviselőéhez köthetően) becsatolt írásbeli vallomása a gyógyszerhasználatra vonatkozó elemeket mellőzi, illetve kidomborítja, hogy a sértett őt még ki is kísérte a kapuig. E változtatás tükrében nyilvánvaló, hogy a védelmi pertaktika a korábbi nyomozati vallomás annullálása eljárásjogi hibára hivatkozással. Az Alkotmánybíróság a védő által hivatkozott 8/2013. számú AB. határozatában olyan időpontra és értesítési intervallumra utal, amely jelen eljáráshoz nem hasonlítható. A Be. 179.§ (1) bekezdése szerint a fogva lévő gyanúsítottat 24 órán belül ki kell hallgatni. A védői érvelés esetén (köztudott, hogy a védők napközben tárgyalnak, nem az irodai faxot nézik) a nyomozóhatóságra kötelező időtartam nehezen lenne tartható, mert az esti (munkaidőn túli), éjszakai órák éppen az Alkotmánybíróság határozatára figyelemmel nem használhatók fel a gyanúsított törvényes kihallgatására. Az ítéletábra a védői aggályokat nem osztotta.

További védői hivatkozás történt IV.r. vádlott nyomozati vallomásának felhasználhatósága körében. A védők úgy érveltek, hogy az eljáró ügyész részéről a IV.r. vádlott befolyásolva volt, és csupán azért tett magára, valamint I. és V.r. vádlottra terhelő nyilatkozatot, mert az ügyész közölte vele, tud az I.r. vádlott által a feleségének intézett hitelről, ahol nem voltak rendben a papírok, amely miatt feleségnek baja eshet. Ezentúl olyannyira kilátásba helyezésre került a vallomás kapcsán a kényszerintézkedésből történt szabadítás, hogy az néhány napon belül meg is történt. A védők a kényszervallomás bűncselekményét is megjelölték, illetve tiltott módon, a gyanúsított befolyásolásával beszerzett bizonyítéknak minősítették a feltáró jellegű vallomást.

Ekörben az alábbiak rögzítése szükséges: IV.r. vádlott hivatkozott módon beszerzett vallomása nem minősül törvénytelenül beszerzett bizonyítéknak. IV.r. vádlott a védők által hivatkozott nyomozati nyilatkozatát bírósági szakaszban mindvégig fenntartotta, a kihallgatása körülményeire feltett kérdések után sem érezte úgy, hogy azért tette volna a vallomást, mert befolyásolták. Saját szavaival: „Azt mondta az ügyész, ha őszintén elmondom az egészet, ahogy volt, esetleg hamarabb szabadulok. Ebben nem láttam semmi rosszat, nem hazudtam, őszintén mondtam el”(190. számú jegyzőkönyv 11. oldal 3. bekezdés). Utalni szükséges arra is, hogy IV.r. vádlott nyomozati kihallgatása védője jelenlétében történt, konzultációt követően döntött úgy, hogy elmondja az eseménysort. IV.r. vádlott védője a kihallgatás körülményeiről felszólalásában számot adott (190. számú jegyzőkönyv 12. oldal utolsó előtti bekezdés), nyomozói visszaélésről, nyomásgyakorlásról nem számolt be, elmondása szerint IV.r. vádlott a figyelmeztetések birtokában döntött úgy, hogy beismerő vallomást tesz.

A további védői aggályok a sértett tanúkenti kihallgatásával voltak kapcsolatosak, mert az eljáró ügyész tanúkenti kihallgatását megelőzően lejátszotta részére az I.r. vádlott és az 1. számú tanú között folytatott titkos adatszerzés során rögzített telefonbeszélgetést. Álláspontjuk szerint a sértett ezt követően megtett vallomása tiltott módon, befolyásolás útján nyert bizonyíték.

Az ítéletábra a védői aggályokat ez esetben sem osztotta.

A Be. 181.§ (1) bekezdése szerint nem tehető fel a Be. 180.§ (1) bekezdése szerinti tilalmazott kérdés, illetve, amely a feleletre utalást tartalmaz. A Be. 88.§ (1) bekezdése szerint a tanú a kihallgatása során a hozzá intézett kérdésekre válaszol, illetve arra is módot kell adni, hogy a vallomását egybefüggően előadja. A tanú védelmére vonatkozó szabályok figyelembevételével tisztázni kell azt is, hogy az általa elmondottakról miként szerzett tudomást.

Az ítéletábra megítélése szerint bár a felvétel lejátszása a vallomást megelőzően nem volt szerencsés, mert éppen ez tette támadhatóvá a kihallgatás körülményeit, a vallomás tartalmát nem befolyásolta. A sértett-tanú nyilatkozata - szemben a védők által állítottakkal - nem egyezik meg pontosan a felvételen hallható beszámolóval a bántalmazásról, a tanú „nem bátorodott fel”, épphogy hárító attitűd jellemezte, nem ismételte szolgálai módon I.r. vádlott előadását a bántalmazás részleteit illetően. A védő által említett kényszerítés sem érhető tetten. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a nyomozó ügyészség nem a sértett feljelentéséből, vallomásából értesült az őt ért cselekményről, hanem titkos adatszerzés során nyert adat állt rendelkezésre. A sértett nem bízott a rendőrség jogvédelmében, félt, retorziótól tartott, nem tett feljelentést, sérüléseivel orvoshoz nem fordult.

Az V.r. vádlott védője kérte az írni-olvasni nem tudó sértett tanúvallomásának kirekesztését, mert vallomása felolvasásánál hatósági tanú alkalmazására nem megfelelően került sor. A tanúkihallgatási jegyzőkönyv (119. nyomozati oldal) rögzíti, hogy a sértett írni-olvasni nem tud, ezért annak sértett részére történt felolvasását a hatósági tanú jelenlétében fogatosította a nyomozóhatóság, így járt el a felismerésre bemutatások során is. A hatósági tanú személyi azonosító igazolványának száma feltüntetésre került.

A hatósági tanú közreműködését a Be. 183.§ szabályozza. Eszerint az ügyész, a nyomozóhatóság az írni-olvasni nem tudó személy kihallgatásáról felvett jegyzőkönyv ismertetésénél hatósági tanút alkalmazhat. Figyelemmel arra, hogy alkalmazás nem kötelező, eljárási jelenléte hiányának semmilyen eljárásjogi következménye nincs. Jelen esetben volt hatósági tanú, csak személyi adatai, illetve érdektelensége nem került teljes körben rögzítésre.

A fent kifejtettek szerint tehát olyan eljárási szabálysértés akár a nyomozás, akár a bírósági eljárás során, amely az érdemi határozatot befolyásolta volna, nem történt.

Az ítéletábra megítélése szerint a helyesen felhasznált bizonyítékok alapján többnyire megalapozott tényállás került megállapításra, mely néhány ponton a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pontjában írt megalapozatlansági hibában szenved, azaz részben hiányos, a c.) pont szerint részben iratellenes, a d.) pont szerint részben téves logikai következtetést tartalmaz. Azt az ítéletábra az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a.) pontjában írt jogkörénél fogva az alábbiakkal egészíti ki, illetve helyesbíti:

Az előéleti részt illetően:

A IV.r. vádlottat a Gödöllői Járásbíróság a 2015. szeptember hó 14. napján jogerős 7.B.150/2014/27. számú határozatával 6 rb. kiskorú veszélyeztetése büntette miatt 1 év 6 hó börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette.

Elkövetési idő:2011-2012.

A tényállás szerint a vádlott 6 kk. gyermeke sérelmére valósította meg a cselekményt.

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2016. március hó 23. napján elkövetett csalás vétsége miatt a 2016. október hó 28. napján kelt és 2017. január hó 4. napján jogerős 4.Bpk.1705/2016/2. számú határozatával 80 óra közérdekű munka büntetésre ítélte.

Az V.r. vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2015. február hó 23. napján jogerős 3.B.31718/2014/17. számú határozatával lopás büntette miatt 200 óra közérdekű munka büntetésre ítélte. Elkövetési idő: 2014. március hó 5.-június hó 30.

A Budapesti XX.,XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2016. szeptember hó 7. napján jogerős 9.B.1432/2015/27. számú ítéletével lopás büntette miatt 150 óra közérdekű munka büntetésre ítélte. Elkövetési idő: 2014. december hó 5. napja.

Az I.r. vádlott sclerosis multiplex megbetegedésben szenved. A sokizületi gyulladásra utalást az ítélet táblája az ítélet személyi részéből mellőzi. 2 kk. gyermek eltartásáról gondoskodik, nős családi állapotú. Családjával Bécsben él, teherautósofőr. Havi jövedelme 1290 Euro.

A IV.r. vádlottnak 10 kiskorú gyermeke van, 6 gyermeke tekintetében a bíróság jogerősen elmarasztalta kiskorú veszélyeztetésének büntette miatt. Angiológiai problémájával orvoshoz fordult, a diagnózis még nem felállított. Felesége asztmás beteg.

Az V.r. vádlott az Euronics Áruházban eladó foglalkozású, havi jövedelme 145.000 forint. Lépcsőházak takarításából további 120.000 forint havi jövedelemre tesz szert. Örökbefogadott gyermekét egyedül neveli, a családi pótlék havi összege 13.700 forint.

Az ítélet 4. oldalán a tényállás 2. bekezdés 1. sorában megjelöli, hogy a sértett 1944-es születésű.

A tényállás 1. pontját illetően az ítélet 5. oldal 3. bekezdésének 5. sora második mondatában megjelöli, hogy az elvett pénz összege a 2 M Ft-ot közelítette. A 4. bekezdés 3. sorából mellőzi, hogy annak összege nem volt megállapítható. (Az ítélet indokolása a 28. oldal 4. bekezdésében rögzíti, hogy az V.r. vádlott a sértett megközelítőleg 2.000.000 forintját szerezte meg, mely helyes, irathú megállapítás, az a tényállásba átemelendő)

A 2. tényállási pontban az elkövetés ideje helyesen 2010. augusztus hó 21. napja.(nyilvánvaló elírási hiba) Ugyanezen mondatból azon szövegrészt, hogy a sértett2. viselkedése miatt a hívták a helyszínre I.r. vádlottat és a polgárőrt mellőzi, helyette a meg nem állapítható személy általi rendbontás miatti kihívásra utal. (a megállapítás iratellenes, mert a 2. számú tanú, akinek vallomását a bíróság elfogadta azt állította, hogy egyik alkalommal sem a sértett rendbontása miatt került kihívásra a rendőrség, a vádlottak és polgárőr tanúk tettek ugyan erre utaló vallomást, de e vallomásokat a törvényszék elvetette, az elsőfokú bíróság pedig a tényállásban írtakkal ellentétben ekörben az indokolás 29. oldalán más utalást tett.)

A tényállás 2. pontja első mondatába az indokolásból a 29. oldal 2. és 3. bekezdésében rögzített azon szövegrészeket átemeli, hogy az intézkedésre a sértettel szemben I.r. vádlott barátját ért kár, sérelem miatti bosszúállás miatt került sor, a sértett az intézkedésre okot nem adott.

Az ítélet 6. oldal 4. bekezdés 7. sorában a jelentést egyikőjük tanú7. nevében aláírta helyett a jelentést az eljárás során fel nem derített személy tanú7. helyett aláírta szövegrésszel helyettesíti.

(iratellenes megállapítás, mert írásszakértői bizonyítás e körben nem folyt, a két vádlott az aláírást tagadta, 3. ismeretlen személy is lehetett aláíró)

A tényállás e módosításokkal, kiegészítésekkel megalapozott, az a másodfokú felülbírálat alapját képezte a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint.

A vádlottak és tanúk vallomását, a szakértői vélemények tartalmát, valamint az okirati bizonyítékokat irathűen sorolta fel az elsőfokú bíróság, a bizonyítékok mérlegelését is messzemenőig osztotta a Fővárosi Ítéltábla. Az indokolási kötelezettségét a törvényszék minden bizonyítékra kitérve teljesítette. Fel sem vetődik, hogy indokolási kötelezettség hiánya miatt az ítélet hatályon kívül helyezésére sor kerülhetne.

Az ítéltábla az alábbiakra mutat rá az 1. tényállási pont bizonyítékait illetően:

Az V.r. vádlott első nyomozati kihallgatása alkalmával előadta, ő javasolta, hogy adjanak be gyógyszert a néninek, mert a tágabb család egyik tagjától már ismerte ezt a módszert.(nyomozati iratok 687. oldal) Elmondta azt is, hogy IV.r. vádlottal közösen törtek össze az általa beszerzett gyógyszerből három szemet. A házkutatás során nála Rivotrilt találtak, melyet bűnjelként lefoglaltak. Bár V.r. vádlott a gyógyszerhasználatra tett vallomását utóbb írásban visszavonta (iratok közt 176-IV. alatt), leszögezhető, hogy helyesen tette a törvényszék, amikor V.r. terhelte első nyomozati vallomását fogadta el a tényállás megállapításának alapjául, még akkor is, ha a IV.r. vádlott beismerő vallomása ellenére következetesen tagadta, hogy tudott volna gyógyszerhasználatról. Bár az idős sértett véré a kórházban nem vizsgálták, és dr. Dombai Gyula orvos-szakértő is csak általánosságban tudott nyilatkozni a gyógyszer hatásmechanizmusáról, egyéneként eltérő felszívódási idejéről, nem mellőzhető az a körülmény, hogy a sértettől a kórházban készült zárójelentés szerint aluszékony volt, zavart tudatállapotú, psychomotorikusan meglassult. (nyomozati iratok 135.oldal) A sértett saját elmondása szerint bár cukorbeteg volt, azt olyan jól kezelte, hogy soha nem fordult vele elő, hogy kómába esett volna. Olyan szervi elváltozásra sem merült fel adat, amely az aluszékonytságot, esetleg ájulást indokolta volna. Ezen túl nem hagyható figyelmen kívül, hogy megdőlt V.r. vádlott azon állítása is, hogy a sértett őt a kertkapuhoz kikísérte, ő engedte ki, bár kétségtelenül e körben a sértett vallomása bizonytalanságot mutatott. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg tényként, hogy erre a sértett már nem volt képes, hiszen a sértetti kulcscsomó a IV.r. vádlotthoz került vallomása szerint, mely úgy fordulhatott elő, hogy azt V.r. vádlott a házból a távozás érdekében magával vitte. Ekörben a IV.r. vádlott nyomozati és tárgyalási vallomásán kívül rendelkezésre áll a sértett fiának a nyilatkozata is, aki a mentők távozása után kereste a kulcsokat, de nem találta. A sértett feljelentésében is megjelöli a lakáskulcs eltűnését. (nyomozati iratok 25.oldal) releváns IV. és V.r. vádlott telefonbeszélgetésének azon részlete is, amelyben IV.r. vádlott arra utal, hogy még vissza kellett menni a házba kijavítani a hibát, valamit ott hagytak, ami véleményük szerint terhelő lehetett volna.(TÜK.002008/2010/33. számú jelentés melléklete) A kulcscsomóval kapcsolatos okfejtés az ítélet 15. oldal első bekezdés utolsó soraiban helytálló.

Megalapozottnak tartotta az ítéltábla a néhai sértett felolvasott vallomásának értékelését is. Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény megállapításai szerint a sértett képes volt valós tartalmú vallomás megtételére, csak az időben történő elhelyezéssel voltak nehézségei. Nem fog helyt az a védői állítás, hogy a gyógyszer V.r. vádlott otlité alatt nem is hathatott a fent kifejtettek miatt.

Nem kifogásolható, hogy a törvényszék azt állapította meg tényként, hogy bírói bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a három vádlott pontosan hogyan osztozkodott a megszerzett összegen.

Figyelemmel arra, hogy mind IV.r., mind V.r. vádlottnak voltak el nem fogadható vallomás-részletei, ekörben pedig egyéb bizonyíték nem állt rendelkezésre, e ténymegállapítást az ítélet tábla helyesnek tartotta. Az ítélet tábla mellőzi az ítélet 9. oldal 3. bekezdéséből a hétköznapi gondolkodás szabályaira utalást, ugyanakkor a tényből tényre következtetés helyes, miszerint ismeretlen arányban került felosztásra a pénz. Adatok merültek fel viszont arra, hogy IV.r. vádlott nagyobb összeggel tartozott I.r. vádlottnak, IV.r. vádlott beismerő vallomása szerint a pénz egy része az I.r. vádlott felé fennálló tartozására ment, tehát ha kézbe nem is kapott pénzt, abból részesült.

Az ítélet 15. oldal 2. bekezdéséből mellőzni szükséges, hogy I.r. vádlottra rablásra terhelő tényállás volt megállapítható, mert helyesen a törvényszék lopásban állapította meg I.r. vádlott büntetőjogi felelősségét.

A 2. tényállási pontot illetően a bizonyítékkértékelő tevékenység ugyancsak helyes, azt az ítélet tábla az alábbiakkal egészíti ki:

A sértett<sup>2</sup>. tanúvallomására részben már korábban kitért az ítélet tábla, amikor kifejtette, hogy jól felismerhetően félt a rendőroktól, nem is keresett jogvédelmet, mert annak sikerében nem bízott. Nem fog helyt azon védői felvetés sem, hogy a vádlottakkal szemben kártérítési igényt kíván érvényesíteni, ezért érdekelt ilyen tartalmú vallomás megtételében. Vallomását más bizonyítékok, tanúvallomások, köztük az érdektelen 2. és 3. számú tanú vallomása, a titkos adatszerzés során beszerzett bizonyíték alátámasztotta.

Az a körülmény, hogy orvos-szakértőileg nem volt bizonyítható kézsérülése, vallomása hitelességét semmilyen módon nem érinti. A helyesen elfogadott tanúvallomások minden tekintetben alátámasztották nyilatkozatait. (2. és 3. számú érdektelen tanúk, tanú<sup>5</sup>. érdekelt, de szavahihető tanú, valamint a korábbi 4. számú tanú) Ezen túl az 1. számú tanú és I.r. vádlott közötti telefonbeszélgetés szövege utalást tartalmaz I.r. vádlott részéről a sértettnek okozott sérülésekre.

Nem volt mellőzhető ezen beszélgetés teljes szövegének rögzítése az ítélet indokolásában, melyet a törvényszék az ítélet 16. oldal utolsó és 17. oldal első bekezdésében helyesen citált, csakúgy mint az 1. számú tanú és az I.r. vádlott közötti beszélgetést (ítélet 17. oldal utolsó bekezdés, 18. oldal 1. bekezdés, TÜK.00208/2010/42. és 00208/2010/45. számú jelentés mellékletei, II. kötete 301. és 313. nyomozati oldal)

Az I.r. vádlott, valamint az őt és magukat menteni igyekvő polgárőr tanúk, valamint tanú<sup>8</sup>. tanú vallomása arról, hogy nagyotmondásból, hencegésből jelentek meg a tettelegességre utaló részletek a szövegben, a további bizonyítékok tükrében nem elfogadható. Helyesen járt el a törvényszék akkor, amikor a polgárőr tanúk vallomásait elvetette, nyilvánvalóan védeni kívánták a rendőr terhelteket, vallomásaik következetlenek voltak, ellentétesek az elfogadott bizonyítékokkal. Az orvos bejegyzése a fogdában az elfogadott bizonyítékokra tekintettel nyilvánvalóan nem felelhetett meg a valóságnak, az orvos idézésére tett kísérletek azonban eredménytelenek maradtak.

Az ítélet tábla az ítélet 15. oldal 2. bekezdéséből az első 2 mondatot mellőzi, mert az vélekedésként, és nem bizonyítékmérlegelésként értékelhető. Elégséges annak rögzítése, hogy a bíróság nem fogadta el I.r. vádlottnak a telefonbeszélgetés kapcsán a bántalmazás eltúlzására tett állításait, a beszélgetés szövege a felsorolt hitelt érdemlő bizonyítékok tükrében valószínűként volt elfogadható. A sértett<sup>2</sup>. tanúvallomásában következetesen számolt be arról, hogy őt mindhárom vádlott bántalmazta. Az a körülmény, hogy egy negyedik bántalmazó rendőrrel is vallott, nem kérdőjelezi meg állításai valóságtartalmát. Az elsőfokú bíróság az ítélet 16. oldal 2. bekezdésében utal is egy

éppen szolgálatot teljesítő további személyre, a másodfokú bíróság azonban a név szerinti megjelölését mellőzi.

Az okirati bizonyítékok bizonyítják az okirat-hamisítás tényét, nem fogadható el a gondatlanságra hivatkozás, I. és II.r. vádlott védekezése e körben helyesen került elvetésre, vallomásuk az okirati bizonyítékokkal és tanúvallomásokkal is megcáfolható.

Figyelemmel arra, hogy a vádlotti, védői jogorvoslatok a bizonyítékok felülmérlegelését célozták a másodfokú eljárásban, melyre megalapozottan megállapított tények mellett nincs mód, az eredményre nem vezethetett.

A megalapozottan megállapított tényekből az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére. Az alkalmazandó jogot I.r. vádlott kivételével helyesen állapította meg. Egyetértett az ítéletábra a fellebbviteli főügyészség indítványával abban a körben, hogy I.r. vádlott tekintetében is az elbíráláskori törvény a kedvezőbb. Az ügyészi átiratban írt vagyon elleni cselekményeknél alkalmazandó elkövetési érték kedvezőbb változása a minősítést illetően nem jelent változást, de az elkövetési érték a változásra tekintettel nem a felső határhoz közeli. A feltételes szabadságra bocsáthatóság kedvezőbb szabályozása miatt is az új törvény alkalmazandó.

A korábban a bizonyítékok mérlegelése körében kifejtettek alapján helyesen minősítette a törvényszék a IV.r. és az V.r. vádlottak cselekményét az 1978. évi IV. tv. 321.§ (1) bekezdés II. fordulata szerinti rablásként, mely cselekménynek IV.r. vádlott az 1978. évi IV. tv. 21.§ (1) bekezdése szerinti felbujtója, emellett az 1978. évi IV. tv. 21.§ (2) bekezdése szerinti bűnszegédi magatartást is tanúsított. Az I.r. vádlott nem tudott az elkövetés módjáról, ezért magatartása a Btk. 370.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (3) bekezdés a.) pont szerint minősülő nagyobb értékre elkövetett lopás büntette, figyelemmel a Btk. 459.§ (6) bekezdés b.) pontjára is, az elkövetési értéke 500.000 és 5.000.000 forint közötti, mely bűncselekményt a Btk. 14.§ (1) bekezdés szerint felbujtóként valósított meg.

A IV.r. vádlott védője hivatkozott arra, hogy IV.r. vádlott szándékán túli volt V.r. vádlott rablási cselekménye, ezért csupán lopásért és nem rablásért felel, mely nem fog helyt, a megalapozott tényállás szerint a rablás bűncselekményének felbujtója.

Figyelemmel arra, hogy az új törvény szerint a rablás súlyosabban minősülne, mert az idős sértett sérelmére történő elkövetés már felminősítené a cselekményt, a IV.r és az V.r. vádlott esetében az új törvény alkalmazása szóba sem kerülhet.

A hivatali cselekménnyel kapcsolatos védői érvelés az volt, hogy a sértett<sup>2</sup> hajnali 2 órakor a Péceli rendőrségre történő előállítására törvényesen került sor, mert nem volt nála személyi igazolvány, adatai sem voltak ismertek a rendőrök előtt, ezért személyazonosságának megállapíthatósága érdekében a Rtv. 29.§-a alapján jogszerűen előállítható volt, jogellenes fogvatartás bűncselekmény nem valósulhatott meg. A bántalmazás bizonyítottnak elfogadása esetén hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás állapítható meg a fentebb írt cselekmény helyett. A hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás pedig a védői érvelés szerint legfeljebb gondatlanul valósult meg, mely fogalmilag kizárt, ezért a közbizalom elleni cselekmény sem állapítható meg.

A megalapozottan megállapított tényállás helyesen nem tartalmazza, hogy a sértett<sup>2</sup>-nél nem volt személyi igazolvány, ez a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen még akkor sem volt megállapítható, ha 1. számú tanú és I.r. vádlott közötti telefonbeszélgetés során I.r. vádlott részéről

erre utalás történt. A beszélgetés hangvétele, stílusa nem teszi lehetővé e tény megállapíthatóságát. A személyi igazolvány nála létét a sértett állítja, barátnője, valamint a 2. és 3. számú tanú szerint a rendőrök azt nem kérték tőle. Az a körülmény, hogy a fogdakönyv rossz minőségű másolata a személyi igazolvány sértettnél létével kapcsolatban nem ad eligazítást, irreleváns, csakúgy, mint tanú1. tanú vallomása, aki nem találkozott a sértettel, csak arra tudott nyilatkozni, ha lett volna igazolvány, azt a letétbe átvett tárgyak között felsorolták volna.

Egyebekben okirati bizonyítékkal igazolt, hogy I.r. vádlott már korábban is intézkedett Rubint Attilával szemben, ismerte őt, személyazonossága nem volt kérdéses.

Az elfogadott tanúvallomások és lehallgatási anyag alapján az került megállapításra tényként, hogy az intézkedés nem a személyi igazolvány hiánya miatt, hanem más motiváció alapján történt. Ezen túl helyes az az elsőbírői következtetés, hogy a vádlottak pontosan tudták, kivel szemben intézkednek tanú5., tanú6., a 2. és 3. számú tanú vallomásai alapján az előállítás jogszerű volta nem igazolódott. tanú 8. és az I.r. vádlott között lezajlott telefonbeszélgetés szövegéből nyilvánvaló, hogy azt bosszú motiválta egy néhány nappal korábbi eset miatt, amelyet tanú8. hűgának kuttyája eltűnése, a sértett ezzel kapcsolatos viselkedése idézett elő. Ezt tanú8. tanú sem vitatta, a meghallgatott beszélgetés szövegének ismeretében, csak annyit fűzött hozzá, nem ő kérte a bosszúállást. Amennyiben pedig az előállítást, megbilincselést a bosszú motiválta, nyilvánvaló, hogy nem a személyi igazolvány létének, vagy nem létének, a személyazonosság megállapításán volt a hangsúly, az előállításra nem emiatt, hanem a bosszú miatt került sor, melyet igazol a nyilvántartás adott módon történő használata és a későbbi okirat-hamisítás ténye is a valós tények elfedésére, a felelősségre vonás elkerülése érdekében. A jogellenes fogvatartás büntettének megállapítása helytálló. Megjegyzendő, hogy amennyiben a személyi igazolvány hiánya indukálta volna a rendőri intézkedést, sértett2-t a Gödöllői Rendőrsre kellett volna előállítani, rákeresés során pedig fel kellett volna tűnni, hogy körözés alatt áll. E körülmény szintén jól reprezentálja, hogy a nyilvántartásban kutakodó I.r. vádlott nem a hivatalos ügymenetet követte.

A II.r. és a III.r. vádlott tevékenyen közreműködött az I.r. vádlott által kezdeményezett jogellenes cselekményben, tisztában voltak annak Rendőrségi törvénnyel nem igazolható, azzal ellentétes jellegével. Helyes az az elsőbírői érvelés (ítélet 29. oldal utolsó bekezdés), hogy II.r. vádlottnak fel kellett ismerni a körülményekből, hogy az I.r. vádlott ismeri a sértettet, haragszik rá, a jogellenes magatartás végrehajtásában nem működhetett volna közre, azt meg kellett volna akadályoznia és jelenteni I.r. vádlott előljárójának. III.r. vádlott pedig egy jogszerűtlen intézkedéshez helyezte szolgálatba magát, kötelessége ugyancsak ennek megakadályozása lett volna. A rendőrsőn elkövetett bántalmazás a három vádlott részéről szándékegységben, egységes akarat elhatározással történt, mely valóban azt mutatja, amelyet a törvényszék az ítélet 30. oldal első bekezdésébe kifejtett, hogy II.r. vádlott nem utasításra, alá-fölérendeltségi viszonyban cselekedett, hanem a mellérendeltség, a szándékegység volt megállapítható.

A sértett valamennyiük vonatkozásában feljelentést helyezett kilátásba a jogszerűtlen intézkedés miatt, ezt követte a közös bántalmazás. Az aljas indokból történő elkövetés a törvényszék indokolásának megfelelően mindhárom vádlottnál megállapítható szándékegységük kapcsán. Ugyan bírői bizonyossággal megállapítható súlyos testi sérülés a bántalmazás kapcsán nem keletkezett (már a vád sem tartalmazta súlyos testi sértés büntettének vagy e cselekménynek a kísérlését a bizonyíthatóság hiánya miatt), mert a sértett nem ment orvoshoz, az elszenvedett bántalmazás kapcsán a sanyargatása, mint minősítő körülmény megállapítható, a hivatali bűncselekmény minősítése helytálló.



Hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás (Btk. 301.§) akkor valósulhatott volna meg, ha az eljárás jogszerű lett volna. A cselekmény után tanúsított rendőri magatartás (sértett távolabbi helyre szállítása, sérülten magára hagyása) ugyancsak minden hivatalos jelleget nélkülöző magatartás, sőt deliktum, melyet helyesen a törvényszék a hivatali bűncselekmény büntetlen utócselekményeként értékelt. Ehelyütt utal az ítéletábra arra, hogy a védelem által hivatkozott bántalmazás hivatalos eljárásban csoportosan elkövettként minősült volna, mely cselekmény büntetési tétele a Btk. 301.§ (2) bekezdése szerint ugyancsak 2-8 évig terjedő szabadságvesztés. A későbbi dokumentálás pedig nyilvánvalóan egy kitalált eseménysor alapján történt, és nem a valóságot tükrözte. A hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntette is megvalósult I. és II.r. vádlottak szándékos magatartása révén. II.r. vádlott az eljárás jogellenes jellegével, a hamisítással ugyancsak tisztában volt, alappal nem hivatkozhat arra, hogy a papírt láthatatlanban írta alá és csak 2 hónapja szolgált rendőrként.

I.r. vádlott magatartását az ítéletábra a II.r. vádlott és a III.r. vádlott magatartásával egyezően a Btk. rendelkezései szerint társtettesként elkövetett jogellenes fogvatartás büntettének (Btk. 304.§ (1) (2) bekezdés a.) és b.) pont), a közbizalom elleni cselekményt pedig a Btk. 343.§ (1) bekezdés c.) pont szerinti társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntettékként minősítette.

Észlelte az ítéletábra, hogy a törvényszék I., IV. és V.r. vádlottak esetében az indokolásban több helyütt a régi Btk. kifejezést alkalmazta, mely helyesen az 1978. évi IV. törvény.

A büntetés kiszabás körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság többnyire feltárta.

Az I.r. vádlott súlyos betegségét, házassági állapotát és további kk. gyermekét, akinek tartásáról gondoskodik, további enyhítő körülményként értékelte az ítéletábra.

A IV.r. vádlott esetében az enyhítő körülmények közül mellőzni szükséges a 6 kk. gyermekről történő gondoskodást, mert sérelmükre e vádlott súlyos bűncselekményt követett el. Kétségtelen, hogy további gyermekek születtek, akikről gondoskodnia kell, ugyanakkor szülői kötelességei korábbi vétke megszegése miatt ez az enyhítő körülmény igen kis súllyal eshet javára.

Az V.r. vádlott vonatkozásában súlyosít a kitartó elkövetés hivatalos jelleg színlelésével.

A vádlottak által elkövetett legsúlyosabb cselekmény büntetési tétele 2-8 évig terjedő szabadságvesztés, mely I., II., III.r. vádlottak esetében a halmazati szabályokra tekintettel a felével emelendő, azonban nem érheti el az egyes bűncselekményekre megállapított büntetési tételek együttes tartamát (Btk. 81.§ (3) bekezdés). A hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntetési tétele 5 évig terjedő szabadságvesztés, ezért I-III.r. vádlott büntetése 2 és 12 év között határozható meg, az irányadónak tekintendő középérték 7 év.

A IV.r. és az V.r. vádlott büntetése az 1978. évi IV. tv.321.§ (1) bekezdése szerint 2 és 8 év között került kiszabásra, a középértékes büntetés kiszabására vonatkozó szabály a cselekmény elkövetése idején még nem volt hatályban.

Az időmúlás enyhítő hatása valamennyi vádlott esetében igen nagy nyomatékú, mert a hivatásos bíró személyében bekövetkezett változás eredményezte az elhúzódtat (7 és fél év), a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme megállapítható, melynek kifejezésre kell jutni a büntetés kiszabása során I.- III.r. vádlottak esetében. További enyhítésre IV. és V. r. vádlott esetében azért nem látott az

ítélőtábla lehetőséget, mert büntetésük rendkívül alacsony mértékben került a törvényszék által meghatározásra. (IV.r. vádlott büntetése a törvényi minimumban, V.r. vádlott büntetése ahhoz közelítve megállapított) Nyilvánvaló, hogy a nagymértékű időmúlás már a törvényszék által nagy nyomatékka került értékelésre esetükben.

Minderre figyelemmel az ítélőtábla az I.,II. és III.r. vádlottal szemben kiszabott büntetéseket jelentősen enyhítette a rendelkező részben írtak szerint, I.r. vádlott tekintetében nagyobb mértékben igazolt sclerosis multiplex betegségére figyelemmel.

A IV.r. vádlott büntetésének felfüggesztésére az ítélőtábla nem látott lehetőséget. Utóbb további bűncselekmények miatt jogerősen elítélésre került, gyermekei sérelmére is bűncselekményt valósított meg, és bár tettét beismerte, megbánta, az elkövetett súlyos bűncselekmény esetében nincs helye a büntetés felfüggesztésének, azt az ítélőtábla mellőzte, őt az 1978. évi IV. tv. 62.§-a alapján a főbüntetéshez igazodó mértékű közügyektől eltiltásra is ítélte. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy nemcsak felbujtóként, hanem bűnsegédként is aktívan közreműködött a cselekmény végrehajtásában, V.r. vádlott sikeres felbujtását megelőzően további 3 személyt kísérelt meg eredménytelenül bűncselekménybe sodorni, a tett elkövetésében anyagilag is motivált volt a védői érveléssel ellentétben, mert tartozott I.r. vádlottnak.

Az V.r. vádlott büntetésének enyhítésére a kedvező és már korábban értékelt személyi, családi körülmények ellenére azért nem látott lehetőséget az ítélőtábla, mert újabb vagyoni elleni bűncselekmények miatt elmarasztalásra került, azóta sem szakított korábbi életmódjával. Felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatti jelen bűncselekmény elkövetése, így esetében felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabására törvényes lehetőség nincs.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata I.r. vádlott esetében a Btk. 37.§ (2) bekezdés a.) pontja alapján börtön.

I-III.r. vádlottak esetében a szabadságvesztés büntetésekhöz igazodó mértékben csökkentette az ítélőtábla a mellékbüntetésként alkalmazott közügyektől eltiltás tartamát is. A mellékbüntetés I.r. vádlott esetében a Btk. 61.§-a alapján került alkalmazásra.

A II.r. vádlottal szemben a törvényszék katonai büntetést is alkalmazott, melyet nem indokolt. Helyes az a II.r. védői hivatkozás, hogy a Btk.135.§ (2) bekezdése szerint katonai büntetés alkalmazásának nincs helye, ha a katonát a közügyektől eltiltják, ezért a 135.§ (1) bekezdés b.) pontja szerinti szolgálati viszony megszűntetése katonai büntetést az ítélőtábla mellőzte.

Figyelemmel arra, hogy az ítélőtábla I.r. vádlott esetében is a Btk-t alkalmazta, a rendelkező részben megjelölte, hogy a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra a Btk. 38.§ (2) bekezdés a.) pontja alapján. II. és III.r. vádlott feltételes szabadságra bocsáthatósága legkorábbi időpontját ugyancsak a törvényhely szövegezéséhez igazította.

A Btk. 74.§ (1) bekezdése és az 1978. évi IV. tv. 77/B.§ (1) bekezdés a.) pontja szerint vagyonekobzást kell elrendelni arra a vagyoni, amelyet az elkövető a bűncselekménnyel összefüggésben megszerzett. Tekintettel arra, hogy vagyonekobzás egyetemleges alkalmazásának a Legfelsőbb Bíróság 95/2011. számú Kollégiumi véleményére figyelemmel nincs helye, a vádlottak személy szerinti részesedése pedig nem volt megállapítható, az ítélőtábla az egyébként kötelezően alkalmazandó intézkedést nem alkalmazta.

A kényszerintézkedés hatálya alatt állás idejét I., IV. és V.r. vádlott esetében az okiratok tartalmának megfelelően módosítani volt szükséges.

A beszámítással kapcsolatos rendelkezés I.r. vádlott esetében Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdésén alapul. IV.r. vádlott esetében a végrehajtandó szabadságvesztére figyelemmel a beszámításra vonatkozó rendelkezés szövegét módosítani kellett.

Elmulasztotta a törvényszék a házi őrizetben hatálya alatt állt V.r. vádlott esetében a beszámításhoz szükséges átváltási kulcs meghatározását. Az 1978. évi IV. tv. 99.§ (3) bekezdése szerint börtön fokozat esetén 4 nap házi őrizetben töltött idő felel meg egy napi szabadságvesztésnek.

Észlelte a másodfokon eljáró ítélőtábla azt is, hogy a bűnjeljegyzéken felsorolt tárgyakról a törvényszék nem rendelkezett. Az elkövetés eszközéül használt Rivotrilt, mely V.r. vádlottól került lefoglalásra, az 1978. évi IV. tv. 77.§ (1) bekezdés a.) pontja alapján elkobozni rendelte, míg a további rendelkező részben megjelölt tárgyak lefoglalását a Be. 155.§ (1) bekezdése alapján megszüntette, a (2) bekezdése szerint tulajdonosaiknak kiadni rendelte.

A Be. 335.§ (1) bekezdése szövegezésének megfelelően helyesen a polgári jogi igény érvényesítését utasította egyéb törvényes útra a törvényszék. Az örökösök személyének felderítése az eljárás további elhúzódását eredményezte volna.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései helytállóak, köztük a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés is. II.r. vádlott védője sérelmezte II.r. vádlott bűnügyi költség viselését, mely nem fog helyt. A törvényszék a hivatásos bíró személyében bekövetkezett változást megelőzően felmerült költséget a Be. 339.§-a alapján az államra terhelte. További mentesítésre az ítélőtábla nem látott lehetőséget.

Az ítélőtábla a Be. 361.§-a szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a törvényszék ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Be. 258.§ (2) bekezdés b.) pontja alapján rögzítette a végrehajtáshoz szükséges helyes személyi adatokat.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az ítélőtábla Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította, a IV.r. vádlottat kötelezte a kirendelt védő díjával kapcsolatban felmerült költség viselésére a Be. 338. § (1) bekezdése alapján, míg a III.r. vádlott tekintetében felmerült védői díjat a Be. 339.§ (1) bekezdése alapján az államra terhelte, mert a Be. 381.§ (2) bekezdését alkalmazta esetében.

**Budapest, 2017. év december hó 7. napján**

**Dr. Lassó Gábor**  
a tanács elnöke

**Dr. Fatalin Judit**  
előadó bíró

**Dr. Katona Tibor**  
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2017. május hó 22. napján kihirdetett 20.B. 82/2012/209. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf. 241/2017/15. számú ítéletével eszközölt változtatással valamennyi vádlottra jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

**Budapest, 2017. december hó 7. napján**

**Dr. Lassó Gábor**  
a tanács elnöke